Ч. 215. Второк 6 жовтня (23 вересня) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Войсковий буджет на р. 1909. — Справа Босни і Герцеґовини.

Суботнішне засіданє краєвого сойму розпочало ся тим, що краєвий Маршалок повідомив палату про те, що повітовий суд в Кракові зажадав видачі пос. Стапиньского з приводу скарги о обиду чести. Домаганє се відослано до комісиї правничої. Відтак прочитано інтерпеляциї і внесеня. Між внесеними нині петициями є петиция пароха в Осияку в Каринтиї о субвенцию на удержанє гробу польского короля Болеслава II. Пос. Стояловский поставив внесенє в справі поправи долі церковної прислуги, а особливо орґаністів та дяків, пос. Ціпсер в справі будови мосту в громаді Дідушиці великі (пов. Стрий) на ріці Сьвічі, а пос. Швед, щоби правительство причинило ся в $^1/_3$ до коштів будови і удержаня народних шкіл. Відтак приступлено до дневного порядку. Правительственне предложенє з законом про охорону птахів, користних для управи землі та инших загально користних звірят переслано до комісиї адміністрацийної. Громаді Николаїв дозволив сойм побирати громадскі оплати від псів. Справозданє краєвого Виділу про петицию м. Тарнова в справі уладженя міского водопроводу передано громадскій комісиї. Відтак наступило перше читанє ловецкого законопроєкту, який предложив пос. Сколишевский. Внесенє передано комісиї адміністрацийній.

З черги почала ся дальша дискусия банкова.

В дискусиї тій вибила ся на перший плян своєрідностию своїх поглядів та способом дотепного виголошеня промова о. Стяловского. Він заявив себе християньским социялом, через що навіть не вступив як госпітант анї до клюбу людовців ані демократів. Але християньский социялізм то не клерикалізм, бо він єго нераз навіть поборює. Партия, яку бесідник один лише репрезентує в палаті, змагає до зреформованя теперішного капіталістичного ладу на основі християньскої етики. В дальшій своїй промові, переплітаній енекдотами і потепами, старає ся бесідник доказати, що бранє проценту є лихвою, та що позичка є злом і кривдою ближнього, через те й банки не мають чого хвалити ся, що они сповняють якесь добре патріотично посланництво. Коли би оно було так, то найбільшими патріотами були би Ротшільди. Свою полєміку з директором краєвого Банку мотивує він покликуванєм на Старий і Новий закон та письма Томи з Аквіну а навіть на Маркса, заявляючи, що социяльна демократия несьвідомо прислужила ся християньским суспільникам, доказуючи розумово, що капітал се пожора, та що бранє процентів є злочином поповнюваним на убогих. Бесідник доказує загалом, що теперішнє законодавство з судами і жандармами дбає лише про інтереси капіталістів, витискаючи процент з довжників. При кінци своїх дуже часто прикрашених антисемітизмом виводів, навів бесідник питанє, чи не скасувати би банки? „Я скасував би, як би хто був, що всїх нас обділив би грішми"— відповів о. прапат. Поговоривши ще дещо про парцеляцию, вимагає в доповненю резолюциї пос. Лева, щоби сойм подбав остаточно також про реміснинів і маломіщан та заснував для них якусь окрему інституцию, що ратувала би їх перед нуждою і визиском.

Відтак промовляв ще пос. Сколишевский, який обговорював головно справи кредиту селяньского та питанє парцеляцийне, та скінчив окликом, щоб банк краєвий Галичини, яка має 80 процент селяньского населеня, став банком людовим.

По єго промові замкнено дискусию, до

---

3)

ЛЮДИ І ДУДИ.

(З ческого — Л. Струпежницкого).

(Дальше).

Доктор Радимский, котрий мало що не забув на ціль своєї подорожи, переглянув новойорскі шпиталі, а відтак удав ся до ферми пана Буковского з наміром, що... з певним наміром, що... зробить Зденьку панию докторовою, коли она той титул зі всіми єго приналежностями не відкине.

І Зденька... не відкинула.

Але позаяк мав доктор Радомский свій осідок, взглядно свої нездорові знакомости і стогнучих знакомих в Льондоні, не було нашої ради, лише щоби там вернув ся з своєю товаришкою. І так стало ся.

Одного дня розлучила ся молода пара з старим стриєм і з Новим сьвітом та від'їхала до Льондона.

Там жив щасливо; так щасливо, що того ні пером описати, ні краскою відмалювати не дасть ся.

V.

Минув рік.

Конрад не мав о Зденьці ніяких вістий. А єго любов до неї? Любов подобає до несподівано придбаного похміля; бо доки чоловік залюблений, робить майже такі самі дурниці, як колиб був пяний. Але любов проминає так само як похміле і чоловік стає знов розумним.

Любов Конрада до Зденьки не жила довше; померла на „старечість". — Мені здаєть ся, що найбільше число таких любовий умирає на старечість... А котра любов в наших часах не поумре за один рік на старечість, та мусить вже мати порядний корень.

Конрад займав ся своїм фільварком, а як було потреба, то й своїми дудами; читав пильно, доучував ся француского, в осени стріляв заяці, а по якімось часі почав покурювати віржінія, але любови не мав ніякої.

По довшім часі почав роздумувати о тім, що виїде в подорож, не на то, аби давав по Европі концерти на дудах, лише з тої причини, щоби пізнати трохи сьвіта.

Гроший не бракувало єму, охоти також ні і поручивши одного дня душу свою Господу Богу, а фільварок добрим людям та установивши тітку на час своєї неприсутности видимою головою своєї власти в господарстві, весело пустив ся в сьвіт.

Пересьвідчив ся насамперед, як з близька виглядає Німеччина, а відтак пустив ся до Франциї. Французщини мов три четвертини в голові, а четвертину в словари. Тому був певний, що договорить ся з Парижанами і Парижанками, тим більше, що не знав, що Парижанки уміють говорити дуже зрозуміло очима.

Але скоро лиш замкнули ся за ним дома двері, кинула ся тітка на дуди. Радувала ся, що остаточно надійшла хвиля мести.

Кинула ними насамперед кілька разів порядно о землю, відтак прикликала рудого жида Марка, котрого пабороди дуже подобали або на золоті рибки, або на обстругану морков; продала єму дуди за пять ліктів тканиці, жадаючи від него рівночасно, аби їх перешахрував кудись на конець сьвіта або ще дальше — коли має там ще яких знакомих. А де не мав би такий шахрай знакомих!

Жид обіцяв і кинув дуди до мішка межи кости і зелїзо.

Тітка, коли він відійшов, аж лекше відотхнула.

— Аж тепер хиба буду мати спокій! І що єму прийшло до голови? Мушу на мої старі літа слухати такого вереску! А що, як коли спитає, де суть дуди?

Задумала ся. Глядала викруту і найшла.

— Скажу, що молї з'їли міх, черваки сточили дерево, а іржа зжерла бляху — — та і тілько!

Чихнула на те, випила горнятко кави, котрою сполокала дуду з памяти і її совість стала так легка як бабске літо.

VI.

За пять місяців переїхав Конрад Німеччину і Францию, а тепер, в місяци жовтни стрічаємо ся з ним — в Льондоні.

Льондон то найбільше місто в Европі. Улиці єго цілий день повні людий, омнібусів, мраки, зелїзниць, диму і гамору, а в ночи всьо то дуже хорошо осьвітлене ґазсм.

В Льондоні безнастанно живо, бо там

якої записали ся ще пос. Н. Левенштайн, Баталія, о. Сеник і Козловский.

П. Левенштайн в своїх виводах головно полемізував з анархістичними та небезпечними кличами, голошевими о. Стояловским, з яким вяже его з давен давна особиста ворожнеча. По промові посла бар. Баталії та по відчитаню дальших внесень та інтерпеляций засіданє замкнено о год. ³/₄ на 3. попол.

Слїдуюче засіданє в понедїлок о годині 10 рано.

Буджет, котрий войскова управа предложить делеґациям, принесе в поодиноких позициях підвисшені домаганя. Головні підвисшеня спричинені плянованою реформою офіцирских платень та поліпшеня удержаня войска. Впрочім висші приходи будуть обернені на всякі войскові інституциї. Пляновані підвисшеня ґаж офіцирів і войскових урядників, які мали би увійти в жите з 1. жовтня, тай взагалї поліпшене удержаня войска вимагають на час від жовтня до грудня додаткового кредиту та на цїлий 1909 рік правильної буджетової надвишки. Про підвисшенє континґенту рекрутів в сїм році не може бути бесїди.

В квестиї анексиї Босни й Герцеґовини ходить чутка, що ся справа буде трактована рівночасно з квестиєю проголошеня независимости Болгариї. В обох справах ще не осягнено згоди держав. З осібна трудности робить Росия. Коли справа буде дорогою порозуміня полагоджена, то она прийде під наради делеґаций; коли-ж ні, то правительство постарає ся о резолюцию з візванєм, аби відношенє окупованих країв до монархії управильнити. Трудности робить уложенє будучого відношеня Босни-Герцеґовини до Австро-Угорщини. Пропонують, аби ті краї признати за спільну властність держави, так як в Німеччинї Альзация й Льотаринґия. Однако Мадяри запові дають опозицию против того з того титулу, що ті краї колись належали до Угорщини. Так один визначний угорский політик заявив, що Мадяри не будуть „нїчого мати“ против анексиї, коли „історичні права“ корони сьв. Стефана будуть відпозідно обезпечені. У вчерашнїй „N. fr. Presse“ надрукував бурмістр Сараєва, др. Мандіч, статю, де домагає ся, щоби безпроволочно перевести анексию окупованих країв до монархії та допустити репрезентантів Босни й Герцеґовини до участи в делеґациях. Уложенє внутрішних відносин в тих краях — на думку др. Мандїча — можна відложити на пізнїйше.

Як нинїшні телеґрами з Парижа доносять, австро-угорский амбасадор в Парижи ґр. Кевенгіллер був в суботу по повороті з відпустки на авдиєнциї у президента Франциї Фалїєра і вручив єму відручне письмо цїсаря Франц Йосифа. Як зачувати, письмо то представляє загально справу всхідну з увзглядненем можливої анексиї Босни і Герцеґовини без жаданя однако згоди Франциї на анексию. Авдиенция ґр. Кевенгіллера тревала пів години, а підчас неї був присутний також міністер заграничних справ Пішон. — „Die Zeit“ доносить з Будапешту, що на Дворі відбувають ся важні наради в справі Босни і Герцеґовини. В нарадах беруть участь оба міністри президенти бар. Бек і ґр. Векерле, бар. Еренталь, др. Буриян, угорский міністер судівництва ґр. Кляйн і др. Коритовский. Розходить ся о відповідь на питанє, чи ті провінциї мають бути анектовані чи нї. Рішенє послїдує в найблизшім часї. — З Білгорода доносять, що вісти о анексиї Босни і Герцеґовини викликують там непокій. Міністер заграничних справ Милованович виїздить до Риму на конференцию з Тіттонїм. — Lokal Anzeiger доносить з Парижа: Візита ґр. Кевенгіллера у президента Франциї стоїть в звязи з престольною бесїдою, яку цїсар Франц Йосиф виголосить дня 8. с. м. в спільних делеґациях. Ґр. Кевенгіллер представив Фалїєрови пляни Австриї. Подібні візити і подібні письма предложать монархам инші австрийскі амбасадори, котрі вчера повернули з відпусток на свої становища.

Новинки.

Львів, дна 5-го жовтня 1908.

— День іменин Цїсарских, які припадали на вчера, день 4 с. м., сьвяткують нинї торжественно всї школи середні, а то на основі телеґрафічного розпорядженя п. Міністра просьвіти. Подібно й в школах народних, о скілько се торжество не відбуло ся вже в суботу, молодїж була нинї на богослуженю, а нинїшний день есть вільний від науки.

— Іменованє. П. Міністер рільництва іменував люстратора лїсів, Антония Саму, радником лїсництва.

— Будова шкіл. Рада шкільна краєва постановила будувати: 2-кл. шк. в Іваню золотім, заліщицкого округа шкіль., 4-кл. шк. в Бариши, бучацкого окр. шк. і 1-кл. школу в Доміньковицях горлицкого окр. шк. — всї при помочи запомоги з краєв. фонду шкільного: громадї Сапова в підгаєцкім окрузї шк. признала безпроцентову позичку в сумі 4000 К на будову школи.

— Остереженє перед еміґрацию. В послїдних часах еміґрация з Австриї до Анґлїї прибрала значні розміри. В виду того Міністерство справ внутрішних видить ся спонуканим звернути увагу на то, що пануюча в Анґлїї депресия економічна спонукала численні відправленя робітників з праці. Тисячі занятих в промислї і торговли суть позбавлені праці. Отже Міністерство остерігає перед еміграцию до Анґлїї.

— Виклади дра Верґановского. Міністерство просьвіти затвердило габілїтацию дра Володимира Верґановского на доцента цивільної процедури на львівскім університетї. Др. Верґановский рішив ся уже в сїм семестрі зачати виклади цїлого предмету 6 годин тиждневно т. є. одну годину денно (рівнобіжно з викладами проф. Баляшіца), даючи тим способом студентам Русинам спроможність слуханя викладу цивільної процедури в рідній мові. Сей виклад зголошений уже в правничім деканатї, а ті студенти Русини, що записали ся вже на виклад проф. Баляшіца, можуть ще переписати ся на виклад дра Верґановского.

— Репертуар руского театру в Коломиї. (Саля каси щадничої. Початок 7½ вечером. Абонамент на 6 вистав 12 К. Білети продає „Народна Торговля“).

Ві второк дня 6 с. м. „Фавст“, опера в 5 дїях Ґунода. Гостинний виступ А. Гаєка.

В четвер 8 с. м. перший раз „Арсен Явоpенко“, комедия в 5 дїях Бориса Грінченка.

В суботу 10 с. м. „Барон циганів“, оперета в 3 дїях Штравса.

— Дрібні вісти. З днем 2 с. м. занедужало у Львові на шкарлятину 6 осіб, подужало 7, позістало в лїченю 248. — Нинї розпочинає ся в Тернополи карна розправа в справі звістних подій в Чернихові дня 25 мая с. р. — В Петербурзї занедужало на холеру від пятниці полудня до суботи полудня 163 осіб, а померло 83. Від вибуху холери занедужало 6214, з тих умерло 2435, подужало 2004, а позістає в лїченю 1775. В цїлій Росиї занедужало від початку вибуху холери 19.620 осіб, а померло 8.927. — Черновецкий суд карний засудив на основі вердикту судаїв присяжних посла Авреля Ончула, котрого запізвав був пос. Василько за обиду чести, на місяць арешту замінепого на 3000 К грошевої кари і на кошти процесу.— В Б удапешті завалив ся в пятницю в полудне бу-

каждий живить ся як може. В тім місті находимо дипльоматів, злодіїв, похатників, льордів, учених, двиґаріз, селян, богомільних, чужинців всякого рода; ба й честних людий; словом там нема людий як мух, але ще більше як мух. А то длятого, що там сонце в наслїдок постійної мраки лиш мрачно сьвітить, а мухи люблять ясне сонце. Людиж мусять вдоволяти ся всїм.

Але найбільше в Льондонї Анґлїйців; то люди дуже хитрі і найрадше видумують машини, ба навіть видумав там колись один інжинїр машину до видумуваня нових машин. І дістав на неї патент.

В Льондонї виходить о много більше ґазет ніж їх до нас заходить, але що до вартости они далеко стоять поза нашими, бо суть о много чемнїйші. Поліциянтів в Льондонї також більше як у нас, однако они лишають кождого порядного чоловіка в спокою.

Гадаю, що я подав моїм поважаним читачам добрий опис того міста.

А тепер дальше.

Вже третий тиждень проковтував Конрад на улицях густий воздух а в гостинницях недоварене мясо, на котрім міг — як чоловік з барабоcostяного краю і привиклий до мягкої кухарки — поломити зуби.

Оглянув вже богато. Бачив Сіті, Тавр, Вестмінстер, Савтверт і Савт-Лямбет, церков сьв. Павла, Бекінґемску палату і инших дивних і дивних більше річий. В часї послїдного свого виходу зовсїм обдер хребет свому „Провідникови по Льондонї“.

Остаточно постановив собі, що ще огляне знаменитий музей Блюмсбері, котрий заложив славний Джон Сльоне, а котрий визначає ся особливо збірками старинности.

Пійшов отже туди.

Вже кілька годин переглядав предмети найріжнїйшого рода, перейшов ряд саль, аж остаточно опинив ся в комнатї, де були лиш самі музичні інструменти і то ті найстарші, якими розвеселювала свій ум людскість, доки ще можна сказати була в колисці. Ті інструменти були уложені постепенно аж до новійших інструментів.

І так мав Конрад нагоду приглядати ся старогрецким флетам, пищалкам, великаньским трубам, якими хиба жиди бомбардували Єрихо, іщпаньским цитрам, турецким бубнам, великим фаґотам, індияньским нінерам, муриньским бубнам і иншим чудним інструментам.

Крім Конрада і дозорця було в комнатї ще кількох иньших гостий.

Конрад задержав ся також коло скринї, в якій лежали спокійно самі дуди і то дуди найріжнїйшого рода.

Що Конрад тим іменно інструментам присьвятив найбільшу увагу, не треба аж казати. І дозорець, котрий добачив то Конрадове зацїкавленє, приступив до него і почав пояснювати.

— Ті дуди, пане, походять з ґрафства лінкольнширского, славного від давна в Анґлїї з дударства; бо вже й Шекспір говорить про них в своїм Генрику IV. Ті другі дуди походять із Шкотиї, то улюблений інструмент тамошних пасухів. Треті дуди з Чех...

Більше Конрад не чув. Задивив ся на дуди і чим довше приглядав ся козячій голові украшеній хорошими ріжками і облїзлому міхови з сорокатої козячої шкіри, тим більше витріщував очи, тим більше дивував ся, бо пізнавав свої власні дуди.

З тої стрічи аж в голові єму закрутило ся. Лишити дуди в Чехах а по кількох місяцях найти їх в музею Блюмсбері в Льондонї, то чейже річ незвичайно цікава!

А що глядить лицем в лице своїм власним дудам, о тім сьвідчив Конрадови і виписе з метрики їх, котрий лежав побіч і звучав:

Число 19.891. Дуди з Чех, з повіта...

А Конрад був саме з того повіта, чи властиво з середини того повіта.

А дозорець ще пригадав: — Ті дуди прислав лише що перед місяцем аґент музею з Праги.

Конрад не мав сили довше мовчати. Виявив своє здивованє по чески словами:

— Який я дурак!

(Конець буде).

динок фабрики шруб фірми „Кашап і Ска“ та засипав 30 робітників, з котрих 1 погиб, а прочих видобуто тяжко ранених. — Суд карний в Підбуже пошукує 13-лїтного Василя Юзькова, котрий втїк, допустившись злочину підпаленя. — Якийсь Йосиф Ґебавер, з фаху переплетник, родом з Відня, а приналежний до Бенешова, волочить ся по Галичинї і виманює від урядів громадских гроші нїби то на поворот до місця приналежности. Остерігає ся перед тим махтїєм. — В недїлю вечером підчас процесиї в ринку витягнув якийсь злодїй п. Едмундови Ушицкому 500 К з кишенї. — В однім з возів кінного трамваю згублено червоний полярес з 27 коронами.

— **Вісти з України.** Відчитова комісия київскої „Просьвіти“ дістала — як доносить київска „Рада“ — від ґубернатора дозвіл на уладжене систематичних українських відчитів. З тих відчитів два будуть посьвячені ґеольоґії, три фізицї, три біольоґії і анатомії, два лїкарскій помочи в наглих випадках. Всї читати муть ся що недїлї в падолистї і грудни в сали бувшого „товариства грамотности“. — Бувший посол до першої думи, редактор закритої першої українскої ґазети „Хлїбороб“, Володимир Шемет, що сидить в полтавскій тюрмі за т. зв. „лубеньску оборону“, занедужав сильно на нерви. Для лїкарскої обсервациї висилають его тепер до тюремного шпиталю в Москві. — На памятник Шевченка в Київі зібрали Українцї в Росиї 4533 рублів. — З кінцем с. м. в Київі має відбути ся епархіяльний з'їзд духовеньства з Київщини. На з'їздї буде між иншим обговорена справа виданя історії київскої духовної семинариї за сто лїт еї істнованя (1817—1917).—Українське видавництво народних книжок „Час“ в Київі приступає незабаром до виданя популярної біоґрафії Шевченка. Брошура буде містити вісім портретів і рисунків до тексту, деякі в красках. Доукувати ся буде в числї 50.000 примірників по цїні 2 копійки. Чистий дохід з того виданя призначений на фонд будови памятника „Кобзареви“ в Київі. 30.000 тої біоґрафії замовила полтавска ґуберньска земска управа для розповсюдненя між народом.

— **Як хоронять померших на холеру** в Петербурзї, можна довідати ся з слїдуючого опису, який подають „Бирж. Ведом.“: „Николаївский дворець зелїзничий. Поїзд зложений з 4 пасажирских і 10 товарових ваґонів, наладованих небіжчиками, готов до від'їзду. Женщини, мужчини і дїти з заплаканими очима, займають поквапно місця у ваґонах. Трете дзвоненє. Поїзд рушає з місця везучи на Преображеньске кладовище 116 домовин з помершими на холеру. Від Николаївского двірця до Преображеньского кладовища дорожкою коло години їзди. Вкінци поїзд підходить до кладовища Переводжене всїляких формальностий займає яких 40 мінут. На площи перед кладовищем розгравають ся траґічні сцени. Женщини млїють, ридають, ловлять за осмолені домовини, мажуть смолою лице і руки. Те саме роблять дїти, навіть деякі мужчини. З боку стоять готові візники, що возять тягарі. Їх всього трох. Робітники, що виносять домовини, мають на собі продезінфекціоновані блюзи і рукавицї. На тягаровий віз кладуть поперек не більше як пять домовин. Їх треба довезти до церкви 150 сяжень від стациї. Перевіз трома тягаровими возами 116 домовин забирає богато часу. В церкві править ся богослуженє. Внесено до 30 покійників з числа доставлених вчера і 20 покійників з привезених сьогодня. Всїх остальних покійників звозять до окремої шопи, віддаленої на верству від церкви. В шопі не менше 140 домовин. 25 стоїть перед церквою. Вражає нужденний вид домовин. Віка лихо прибиті, в кождій домовинї богато щілин, а зроблені они з тонких дошок, сукуватих і перегнилих. З недостачі робітників поховати всїх померших того самого дня не можливо; приходить ся нарушити закон і холерників хоронять аж за добу. Управа цвинтаря звернула ся до властий з просьбою, щоб дали вояків до копаня більшого числа гробів, однак безуспішно. Управа кладовища стала вербувати бідаків і безробітних, даючи 20 рублів платнї і сніданє. Таких знайшлось всього 40 людий і они приступили до робіт. А треба додати, що в Петербурзї вмирає на холеру денно по 150 осіб.

Телеґрами.

Відень 5 жовтня. Polit. Corr. доносить з Софії, що в самошних дипльоматичних кругах кажуть, що Порта готова залагодити справу Ґешова в прихильний для Болгариї спосіб. Дипльоматичний заступник Болгариї буде на будуче так само трактований як і заступники инших держав.

Будапешт 5 жовтня. Підчас вчерашного демонстрацийного походу соцїяльно-демократичної партиї, в котрім взяло участь около 4000 людий, прийшло на улици Андрашого до кровавої бійки з полїциєю, підчас котрої порубано шаблями 14 осіб. Кілька осіб арештовано.

Ле Ман 5 жовтня. Вільбур Райт піднимав ся оногди три рази у воздух. За першим разом лїтав сам 18 мін $25^{1}/_{2}$ секунди; за другим і третим разом взяв на свій зероплян ще одного товариша; за другим разом лїтав 3 мін $21^{3}/_{5}$ секунд, а за третим разом 55 мін. $32^{1}/_{5}$ секунд.

Париж 5 жовтня. Президент Фалїер відбув вчера довшу конференцию з президентом кабінету Клємансом.

Фез 5 жовтня. Мулай Гафід одержавши французско-ішпаньску ноту, завізвав до себе нїмецкого консуля, з котрим конферував звиш годину.

Льондон 5 жовтня. Бюро Райтера доносить, що анґлїйске правительство вислало до турецкого і болгарского правительства предложенє в справі полагодженя спору о всхідну зелїзницю. Правительство турецке готове виарендувати Болгариї лінїю всхідної зелїзницї, переходячу через болгарску територию, але під услівєм, що Болгария часово верне ту зелїзницю. Анґлїйске правительство віднесло ся до держав підписаних на берлиньскім договорі, щоби они поручили Болгариї залагодити в той спосіб справу всхідної зелїзницї.

Софія 5 жовтня. Вчера в ночи доконано нападу на великий маґазин оружия коло Софії. Сторожа прогнала напастників. Припускають, що то були Серби.

Проголошенє Болгариї королївством.

Софія 5 жовтня. Болгарска аґентия телеґрафічна доносить: Болгарию проголошено нинї в Тирновї независимим королївством. Княгиня Елеонора болгарска від'їхала вчера разом з дїтьми окремим поїздом до Тирнови.

Софія 5 жовтня. Кн. Фердинанд прибув вчера о 9 год. до Рущука, де его повитали всї міністри а відтак поїхав специяльним поїздом до Тирнови.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1908 — після часу середноевропейского.

ПРИМІТКА. Грубі числа означають посьпішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою (*). Нічна пора числить ся від **6 год. вечером** до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40, 2·30, 8·55, 1·30,** 5·50*, 7·25, 9·50, 5·45, 9·50*.
„ Ряшева: 1·10.
„ Підволочиск (голов. дворець): **7·20, 12·00, 2·15,** 5·40, 10·30*.
„ Підволочиск (на Підзамче): **7·01, 11·40, 2·00,** 5·15, 10·12*.
„ Черновець: **12·20, 6·40*,** 8·07, **2·05,** 5·57, 9·30*.
„ Коломиї, Жидачева, Потутор: **10·20.**
„ Станиславова: 5·40*, 10·05*.
„ Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
„ Яворова: 8·26, 5·00.
„ Самбора: 8·00, 10·30, 2·00, **9·10*.**
„ Лавочного, Калуша, Борислава: **7·29, 11·48,** 11·00*.
„ Стрия, Тухлї (від $^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$): **3·50.**
„ Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·00*, 12·45*,** 3·50, **8·25,** 8·40, **2·45,** 6·12*, 7·35*, 11·15*.
„ Ряшева: 3·30.
„ Підволочиск (головний дворець): **6·20, 10·40, 2·16,** 7·45*, 11·10*.
„ Підволочиск (з Підзамча): **6·35, 11·03, 2·31,** 8·08*, 11·32*.
„ Черновець: **2·50*,** 6·10, **9·10,** 9·35, **2·33,** 10·38*.
„ Стрия, Дрогобича, Борислава: **11·25*.**
„ Рави, Сокаля: 6·14, 7·10*.
„ Яворова: 6·58, 6·30*.
„ Самбора: 6·00, 9·05, 4·00, 10·45*.
„ Коломиї і Жидачева: 6·03*.
„ Перемишля, Хирова: 4·00.
„ Лавочного, Калуша, Дрогобича: **7·30, 2·25,** 6·42*.
„ Бельця: 11·05.
„ Станиславова-Ворохти (від $^{1}/_{7}$ до $^{25}/_{7}$): **6·40.**

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

До Львова:

З Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 8·15 рано, 8·20 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 3·27 по полудни і 9·25 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 8·15 рано, 3·27 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 1·45 по полудни, (від 1 липня до 31 серпня) що дня 8·15 рано, 3·27 і 5·30 по полудни, 8·20 і 9·35 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 10·05 перед полуд. і 1·46 по полудни.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і римо-кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 9·58 вечер.

З Любіня від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим.-кат. сьвята 11·45 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 1 мая до 31 мая) що дня 7·20 рано, 3·45 по полудни, в недїлї і римо-кат. сьвята 2·30 по полуд. і 8·34 вечер; (від 1 червня до 30 червня і від 1 вересня до 30 вересня) що дня 7·21 рано, 2·30 і 3·45 по полудни, 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 12·41 по полуд. (від 1 липня до 31 серпня) що дня 7·21 рано, 2·30, 3·45 і 5·50 по полуд., 8·34 вечер, в недїлї і римо-кат. сьвята 9·00 перед полуд. 12·41 по полуд.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 3 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·35 перед полуднем (від 28 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·15 по полудни (від 17 мая до 13 вересня в недїлї і рим. сьвят).

За редакцию відповідає: Адам Кряхенецкий.

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).